

II. díj

Van jogom, de még sincs

Mindannyian őseink hibáinak gyümölcsei vagyunk csupán,
Íztelen örökségünk betűinek függelékei a világ-családfán,
Egyenjogúság Édenkertjében gyarapodnak elménk rügyei,
Személyiség, szabadság, szeretet dajkameséin csüngve,
A rendezettnak mutatkozó fejtelenség cseppjeit szürcsölvé,
Elvakulva, megsüketülve, némán érintenek a világ ügyei.

Férfiak és nők, Diké mérlegének kosaraiban hintáznak,
gondolnánk, a karok a horizonttal párhuzamot mintáznak,
de az egyik oldalt ólom a tányér, a másik oldalt parafa,
A munka gerinceket görbítő, a verejték egyformán szökik arcukba,
A szánalom fizettségei egyenlőtlenül hullanak a markukba,
A gyengébb mindig gyengébb, az egyenlőségnek nincs két oldala.
Jogom van az életre, de nincs jogom megértő értelemre.
Jogom van az egészséghez, nincs jogom ingyen kapni.

Az ég naplementék és viharok palettáinak színeit csepegtette nekünk,
A tenger, a szén, az erdő bogarakat adományozott ez pedig a szemünk,
Mindenki a maga módján alkotás, mindenki méltósága közös kincs,
Haja szőke, mint az aranyfonál, vagy feketén kunkorodó tincs,
Miért pecsét hát a bőr, ha éjfelete, hisz a szépnek színe nincs.
A vallás, a szülőhely, a szokások és hovatartozás hegesztett bilincs.

Mindenki ugyanabból a sárból lett megformázva az idők elején,
Sokan ugyanazon a koszból építenek menedéket a világ peremén,
Mások magasra költöznek, elérhetetlen emeletre, lenézve másokra,
A szemüket becsukják, mert a nyomor nem a legszebb látvány,
A saját lelki szegénységük ürje bent, s kívül csillogó bálvány.
A nélkülözés szaggató szagú büze árad át csillogó városokra.
Jogom van a biztonsághoz, nincs jogom hozzáérni a bántalmazóhoz,
Jogom van menni, maradni, menekülni, nincs jogom megállapodni.

A gondolat szabadsága az, mi embert emberré tesz az állatok közül,
Mégis lakatot szerelnek a szádra, hogy csak azt mondd, minek más örül,
Titkokat sem őrizhetsz, a magánélet a közitéleteinek míves palástja,
Tudják hol vagy, tudják mit beszélsz, mit szeretsz, kinek miért vagy a párja,
A nevelés sem szabad, hiába írja kőbe a nemzetközi parancs, nyilatkozat,
Megmondja a teljhatalmú, mit kell neked bemagolnod, s ez nem kárhozat,
Ha mást mersz hinni, gondolni, kimondani, ott dübörög mögötted a büntetés árja.
Jogom van a pihenéshez, de nincs jogom a mókuserékben megállni,
Jogom van kibontakozni, nincs jogom önmagamnak lenni,

A jog maga a megértés, a türelem, barátság és béke,
Ha szétnézel mégsem látod, ez mind csak egy papírnak az éke.

Király Regina, 4.e
Svetozar Marković Gimnázium, Szabadka